

POSTANOWIENIE

Dnia 25 czerwca 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Krzysztof Strzelczyk

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 czerwca 2008 r., skargi B. M. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego W. z dnia 14 sierpnia 2007 r., sygn. akt I Co (...), wydanego w sprawie egzekucyjnej z nieruchomości K. P. i B. P. przy uczestnictwie Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w Z., "K(...)" Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł., B. G., R. G., Bank (...) Oddział w P., "L(...)" Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K., Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Inspektoratu w W., (...) Zakładów D. Spółki Akcyjnej w W., Grupy Energetycznej "E(...)" Spółki Akcyjnej Oddziału w Z., Zakładu Drobiarskiego B(...)" Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B., Urzędu Miejskiego w W., Urzędu Skarbowego w W., J. J., B. M., K. M., (...) Spółki Gazownictwa Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Z., KRUS Placówki Terenowej w W., PGK Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. o należność pieniężną,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Wierzyciel B. M. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem postanowienia Sądu Rejonowego w W. z dnia 14 sierpnia 2007 r. o zatwierdzeniu planu podziału sumy uzyskanej z egzekucji z nieruchomości.

W uzasadnieniu skargi wskazał, że doszło w toku postępowania egzekucyjnego do naruszenia art. 972 k.p.c. w związku z art. 976 § 1 k.p.c. oraz art. 379 pkt 5 k.p.c.

Poniesioną szkodę mają uprawdopodobnić przytoczone w skardze orzeczenia włącznie z nakazem zapłaty wydanym przeciwko egzekwowanym dłużnikom. Zdaniem skarżącego, Sąd Rejonowy w W. odrzucając jego zażalenie, na wymienione na wstępie postanowienie o zatwierdzeniu planu podziału, jak również Sąd Okręgowy w P. oddalając zażalenie na odrzucenie ośrodka odwoławczego, zamknęły mu możliwość wzruszenia tego postanowienia i obecnie nie jest możliwa jego zmiana bądź uchylenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zasadą jest dopuszczalność skargi od prawomocnego orzeczenia sądu II instancji (art. 424¹ § 1 k.p.c.). Jedynie w wyjątkowych wypadkach dopuszczalne jest wniesienie takiej skargi od orzeczenia I instancji (art. 424¹ § 2 k.p.c.). Owa „wyjątkowość” odnosi się zarówno do przyczyn niezgodności z prawem orzeczenia oraz do powodów, dla których strona nie skorzystała z możliwości zaskarżenia.

W postanowieniu z dnia 4 lipca 2006 r. (sygn. akt V CNP 86/06, OSNC 2007/3/47) Sąd Najwyższy przyjął, że podstawę skargi z art. 424¹ § 2 k.p.c. może stanowić zamknięcie drogi do instancji odwoławczej, będące naruszeniem uprawnień chronionych przepisami konstytucyjnymi (art. 78 Konstytucji RP). Tymczasem w rozpoznawanej sprawie środek odwoławczy od orzeczenia Sądu pierwszej instancji wniesiony przez profesjonalnego pełnomocnika został odrzucony na podstawie art. 130² § 3 k.p.c. jako nienależycie opłacony. Jednocześnie nie zasługują na uwzględnienie podnoszone przez skarżącego zarzuty dotyczące odrzucenia jego środka odwoławczego, związane z wykładnią art. 149 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 19 kwietnia 2007 r., sygn. akt III CZP 6/07, OSNC 2007/11/167).

Jak wskazano wyżej, skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem orzeczenia sądu pierwszej instancji musi być uzasadniona naruszeniem podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela, co

pozostaje w bezpośrednim związku z treścią art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 19 stycznia 2006 r., II CNP 2/06, (OSNC 2006, nr 6, poz. 112) wyjaśnił, że strona wnosząca skargę od wyroku sądu pierwszej instancji, aby spełnić wymagania art. 424⁵ § 1 pkt 5 *in fine* k.p.c., powinna przedstawić w skardze jurydyczną argumentację wskazującą, jakie podstawowe zasady porządku prawnego lub konstytucyjne wolności albo prawa człowieka narusza zaskarżone orzeczenie i na czym polega obraza przepisów mających znaczenie dla ich ochrony. Tymczasem powódka nawet nie podniosła zarzutu naruszenia zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności i praw człowieka, poprzestając na zarzucie naruszenia art. 972 k.p.c. w związku z art. 976 § 1 k.p.c. oraz art. 379 pkt 5 k.p.c., co nie stanowi spełnienia wymagań art. 424¹ § 2 k.p.c.

Już tylko z tych przyczyn niniejsza skarga podlega odrzuceniu na podstawie art. 424⁸ § 1 i 2 k.p.c.